אהבת אם

קוריאה

לפני שנים רבות, בכפר לא רחוק מעיר קאסון חיה משפחת פועלים עניה. הבעל עבד אצל שכן עשיר והאישה אפתה ומכרה לחמים מאורז. כך הם חיו והשתדלו לקשור איכשהו את הקצוות.
בן היה להם שאותו הם אהבו מאוד ושמו חאן צק בון,. הם חיו בשלום עד שקרה להם אסון. פתאום אבא חלה קשה ומת אחרי מחלה קצרה. לפני מותו אמר לאשתו "אני רוצה שהבן שלנו יהיה איש מדע, כדי שכולם יכבדו אותו." והאישה הבטיחה לבעלה למלא את משאלתו.
כאשר לחאן צק בון מלאו שבע שנות חייו אמרה לו אמא "הגיע זמן למלא את רצון אבא. במשך עשר שנים הבאות תלמד. באותו זמן תכיר אלף סימני כתב, תקרא שירים טובים, תלמד רפואה ותקרא ספרים של פילוסופים. אחר כך תעבור בחינה בסיאול ותיעשה לאיש מדע כפי שרצה אביך."

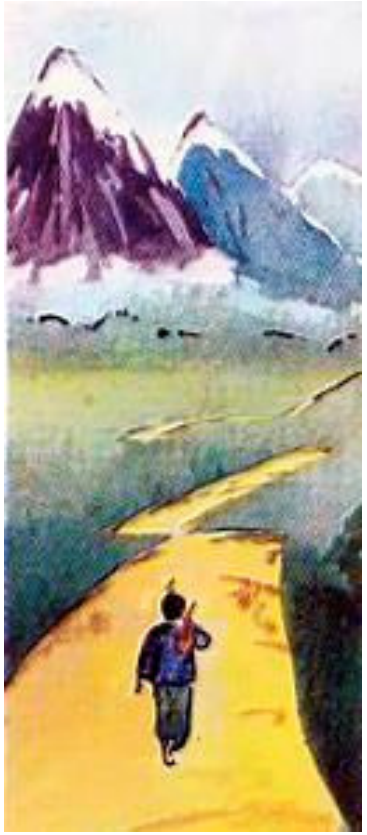

חאן צק בון הלך ללמוד בקאסון והאם נשארה לבדה בביתם הקטן. בכל הכפר לא היה מי שיכול היה לאפות לחמי אורז טובים משלה. הם היו טעימים, יפים, כולם דומים זה לזה, ישרים, עסיסיים. לכן גם אנשי הכפר קנו לחמים רק אצלה.
לא עבר ערב שבו האם לא חשבה על בנה הקטן. עצוב היה לה בלעדיו, היא התעצבה ובכתה. ובלילות חישבה כמה שנים, חדשים וימים צריכים לעבור עד שתראה שוב את בנה היקר. הרבה ימים עדיין נשארו עד ליום הפגישה זו.

אך ערב אחד שמעה האם צעדים מחוץ לביתה. היא פתחה דלת וראתה את בנה. היא הבינה כי חאן צק בון עייף מדרך ארוכה ורצתה מאוד לגשת אליו ולחבק אל חזה, אך לא עשתה כך. היא גם לא חייכה אל בנה אלא שאלה "מדוע חזרת לפני הזמן? האם למדת כבר כל מה שצריך ותוכל לעבור את המבחן?"

חאן צק בון לא ציפה לקבלת פנים כזו מאמו. הוא נאנח ואמר "אני עייף מאוד. עברתי מרחק רב, הלכתי ברגל ומאתמול בבוקר ולא אכלתי. תני לי לאכול, לנוח, ומחר בבוקר אספר לך הכל."

מאוד רצתה האם לחבק את בנה, לנשק, להאכיל אותו בכל מה שהיה בבית ולהשכיב על מחצלת. אך היא לא עשתה זאת, אלא שאלה שוב "האם הספקת כבר ללמוד הכל שהייתה צריך במשך עשר שנים?"
והבן ענה "למדתי כבר את כל שצריך הייתי ללמוד ולכן חזרתי עכשיו הביתה, מוקדם יותר."
"אזי קח מכחול, דיו וניר וצייר קודם עשרה סימני הכתב."
הבן הוציא דיו ומכחול מתרמיל שתלוי היה על כתפו והאם כיבתה להבה של המנורה ואמרה "תצייר את הסימנים בחושך ואני אאפה בינתיים לחם."
אחרי זמן מה קראה האם "הלחם מוכן!"
ובאומרה כך הדליקה שוב את המנורה. חאן צק בון הראה לאמא את עבודתו. הסימנים המצויירים בחושך היו מכוערים, לא ישרים ובכמה מקומות היו גם כתמי דיו.
ואז אמרה האם "תסתכל על הלחם שלי."

חאן צק בון הביט על הלחמים.
הם היו ישרים, יפים, אחידים,
מדויקים, כאילו היא אפתה
אותם באור מלא.
עכשיו שמה האם את ידה על
כתף בנה ואמרה "חזור לקאסון
ותחזור הביתה כאשר יעבור
הזמן הנכון ותדע היטב הכל
שאתה צריך לדעת."
התחנן חאן צק בון "אמא, תני
לי להישאר עד הבוקר!
התגעגעתי ובאתי אליך. הלכתי
בלי הפסקה הרבה ימים
ולילות. אין לי כבר כוח לחזור בדרך כל כך
ארוכה."
"אין לך זמן ולמנוחה" ענתה אמו בחומרה
"קח את הלחמים האלה ולך!"
חאן צק בון הלך בחושך בשבילים הרריים.
הדרך לעיר קאסון הייתה קשה. לא פעם נאלץ
לעבור נחלים הרריים ומדי פעם ראה חיות
פראיות.

הלך חאן צק בון ובכה מרות. נדמה היה לו כי
אמו לא צודקת ושנוהגת באכזריות כלפיו,
שהפסיקה לאהוב אותו בזמן שהיה בקאסון
ורחוק ממנה.
בבוקר פתח את הסמרטוט בו ארוזים היו
הלחמים וראה שוב שלחמים אפויים בחושך

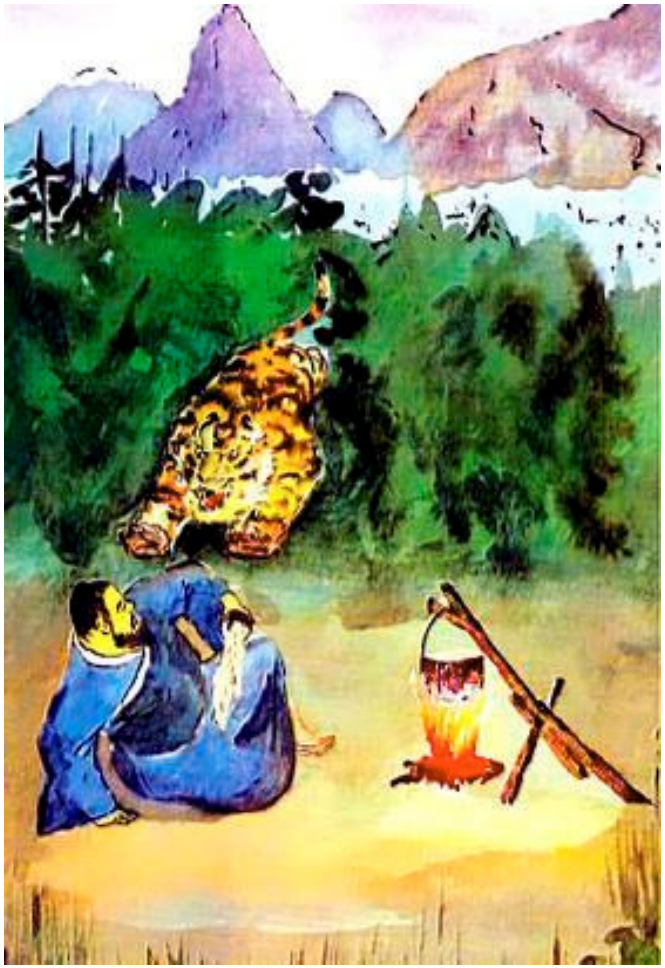

נראים נהדר, יפים, דומים זה לזה, זה לזה. ורק אז התחיל חאן צק בון לחשוב בפעם הראשונה "הנה, אמא הצליחה לבצע היטב את עבודתה בחושך, ואני לא הצלחתי. כלומר, היא עושה את מעשה שלה טוב ממני!" ואחרי שכך התחיל לחשוב, החיש גם את הליכתו לקאסון.

עברו עוד חמש ושוב האם שמעה בערב צעדים ליד ביתה. היא פתחה דלת וראתה את בנה. חאן צק בון הושיט לה את ידו, אך היא אמרה "באת הביתה כי למדת כבר את הכל?"

"הכל" ענה הבן.

הוא הוציא מהתרמיל ניר, מכחול ודיו וכיבה את המנורה. אחרי עשר דקות אמר חאן צק בון "תוכלי להדליק את המנורה."

האם האירה את החדר וניגשה לבן. לפניו מונח היה גיליון ניר מלא סימני הכתב.

הסימנים היו קריאים, ישרים, יפים, תואמים אלה לאלה. רק אז קראה האם "כמה שהתגעגעתי אליך! כמה עצוב היה לי! תן לי להביט עליך, תן לי לחבק אתך לחזה שלי!"
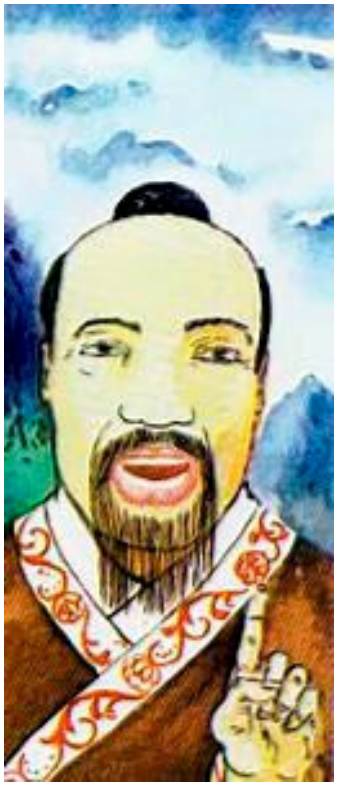
עברו שנים וחאן צק בון נעשה לאיש מדע חשוב. כשהתלמידים שאלו כיצד נעשה למדען חכם כזה ענה תמיד חאן צק בון "אהבת האם לימדה אותי לא לחוס על עצמי, לעשות הכל טוב וביושר. ומי שעושה הכל טוב וביושר, יכול להיעשות כל מה שרק ירצה."